

La bona arquitectura

Els arquitectes són artesans de l'espai. A diferents escales, projecten habitatges, edificis, llocs, ciutats, etc. I quan l'obra és bona arquitectura es percep intuïtivament, quan la persona habita o transita aquell espai. Per exemple, si les persones s'estan en una plaça pública, si hi conversen, si els nens hi juguen, vol dir que la plaça ha estat ben urbanitzada. Certament, també abunda –darrerament, massa– la mala arquitectura, que molt sovint va del bracet de l'especulació i, fins i tot, de la corrupció. Gairebé sempre, la mala arquitectura és filla d'un urbanisme depredador, que anul·la la diversitat i que renuncia a la tradició arquitectònica d'un territori concret. Això ha passat i passa al nostre país: es fa més arquitectura dolenta, per no dir horrible, que bona arquitectura.

Actualment, el pensament i el discurs per recuperar la nostra tradició de bona arquitectura se sustenten en el concepte de sostenibilitat. En l'era tecnològica, on gairebé tot es pot fer arquitectònicament si disposem de recursos energètics, les preocupacions ambientals i l'escassetat de recursos obliguen a un reciclatge dels professionals de l'arquitectura. Certament, en tots els àmbits calen noves mirades. En aquest número de la revista *Medi Ambient. Tecnologia i Cultura* ens fixem en l'univers arquitectònic. Hem proposat a diversos autors i autores una mirada sobre què vol dir *arquitectura sostenible* a principis del segle XXI. Una de les conclusions que en podem extreure, en la qual insisteix el degà dels arquitectes catalans en l'entrevista que inclou aquest número, és que finalment la bona arquitectura, aquella que respon a les necessitats socials del moment, sempre és sostenible.

Pel que fa als continguts i els autors, la mirada urbanística la fa Agàpit Borràs. Fa una crítica radical al discurs polític quan s'endinsa en l'ecologia i defensa que una veritable lògica ambiental en l'urbanisme seria la negació de la lògica de l'economia de mercat. Bettina Schaefer aprofundeix en el model energètic vinculat a una arquitectura sostenible; Toni Solanas es posa a la pell del ciutadà arquitecte i argumenta que hem de viure i convida més lentament; Anna Mestre i Marta Arrufi aborden la problemàtica dels residus a la construcció i reflexionen sobre el cicle de vida d'un edifici, i Xavier Casanovas i Ramon Graus ens proposen una mirada sobre l'arquitectura tradicional de la conca mediterrània, on tenim un mirall de bona arquitectura adaptada al seu entorn. Finalment, un diàleg entre Jordi Ludevid, degà dels arquitectes catalans, Pilar Martorell i Albert Sagrera mostra una fotografia, creiem que molt fidel i aclaridora, del moment actual de la professió al voltant de la sostenibilitat. ●

Lluís Reales

Director de *Medi Ambient. Tecnologia i Cultura*